

Καὶ εἶπε εἰς τὸν Γεωργίου μας ὁ Αὐτοκράτωρ τότε:
— «Στὴν Αἴγυπτο, ὦ βασιλεῦ, τὸ 'δείξατε καὶ πάλι·
μονάχα σεῖς φανήκατε ἀληθινοὶ ἱππότες,
καὶ πλὴν πολλὰ ἐκάματε παρὰ οἱ Ἀγγλογάλλοι.
'Ἐσεῖς καὶ ὑπηκόους μου ἐσώσατε ἀκόμα,
καὶ τ' ὄνομά σας φέρεται εἰς ὅλων μας τὸ στόμα. »

Κι' ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων :
— «Σὺς βεβαίῳ πῶς τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ξέρω·
καὶ 'στὴ Δανία, φίλοι μου, κι' ἐδῶ 'στὸ Βερολίνον
κανέννας δὲν μοῦ τᾶγραψε, ἐν τούτοις ὅμως χαίρω.
Ναὶ μὲν, διαβάζω ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ἐφημερίδα,
ἀλλ' οὔτε ἤκουσα γι' αὐτὰ, οὔτ' ἔμαθα, οὔτ' εἶδα.

— Ὁ Σὶρ Τρικούπης τᾶκαμε, χωρὶς νὰ λάβω γνῶσι,
καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ τὸν κόσμον νὰ συνδράμῃ·
μὰ ἔπρεπε κι' ὁ βασιλεὺς τῇ γνώμῃ του νὰ δώσῃ,
ἐν τούτοις εἶν' ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμει.
Λοιπὸν ἄς πιοῦμε τώρα μιὰ γι' αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα...
εἶπεν αὐτὰ, καὶ ἔφαγε ἀκόμη μιὰ μερίδα.

— Καθόλου δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτό μου·
μὰ ἔχω μιὰ ἀνορεξία, ποῦ δὲν 'μπορῶ νὰ φάγω...
γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισα μὲ τὸν πρωθυπουργό μου,
εἰς τοῦ Βισθάδεν τὰ λουτρὰ γιὰ κάμποσον νὰ πάγω.
'Ἦπιαν καὶ ἄλλο, κι' ἤθελαν νὰ 'ποῦν ἀκόμη τόσα,
ἀλλὰ τοῦ Ρήνου τὸ κρασί τοὺς 'μπέρδεψε τῇ γλώσσᾳ.

Σουίς.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

'Αν θελήσῃ νὰ μονομαχήσῃ ὁ Ἀραμπῆς μὲ τὸν Ἀγ-
γλον στρατηγὸν Ἀλισσων θὰ βρεθῇ πολὺ γλῆγορα δε-
μένος χεροπόδαρα μὲ ἄλυσσον

'Ἰδοὺ πῶς θ' ἀκούσῃ ὁ Ἀραμπῆς τὸ ὄνομα τοῦ στρα-
τηγοῦ Οὐελεσελέυ :

— Οὐά! σὲ λέει !

Ἐρώτησις :

Διατί νὰ ὀνομάζεται ὁ κ. Συντάκτης τῆς Στοᾶς Βαμ-
πας καὶ ὄχι Γαμπας, ἀφ' οὗ τὸ διακρίνον αὐτὸν εἶναι αἱ
ὕψηλαί του γάμπαι ;

Διὰ τοὺς μὴ πιστεύοντας, τὸ Δημαρχεῖον εἶναι ἐδῶ,
καὶ ὁ Διεκπεραιωτὴς τοῦ Πρωτοκόλλου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἐγ-
γραφα τὰ ἐπίσημα καὶ τὰ συμβόλαια τὰ ἐπίσημα πα-
ρεκεῖ, τὰ ὅποια φέρουν ἐπιβεβλημένον τὸν τίτλον :

Πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα

τὸν πρίγκιπα Σουτσορ Δημάρχου Ἀθηναίων

Καὶ ἄλλο συμβόλαιον ὅπερ συνέταξεν ἐν Παρισίοις ὁ
ὕδραυλικὸς κ. Τρίμης, ἐνῶ γράφεται :

Ἡ Α. Ε. ὁ πρίγκιψ Σουτσορ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ κ.
Τρίμη κτλ.

Καὶ εἰς τὸ ἐπ' ἐγκαινίοις τοῦ Παρισίων Δημαρχεῖον
δοθέν γεῦμα ὁ κ. Δήμαρχος παρουσίασε τὸ ὄνομά του
ἐντὸς τοῦ τίτλου πρίγκιπος, ἐν ἔτει 1882, ἕκτη ἡ
ἐβδόμη Γαλλικὴ Δημοκρατία, πρόεδρος Γρεβύ, ὑπουρ-
γετὸν ἄνευ ὀνόματος, κτλ. κτλ. ὅτε ὁ κ. Δήμαρχος μας
ἐνόμισεν ὅτι ἂν ἐδίδε μόνον τ' ὄνομά του χωρὶς τὸ πρίν-
κιψ δὲν θὰ ἐγίνετο δεκτὸς καὶ θάξμενε νῆστις.

Ἠγέρθη λοιπὸν συζητήσις εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβού-
λιον Ἀθηναίων, πρωτοστατοῦντος τοῦ φανατικοῦ κ. Φι-
λήμονος, ἂν πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἔγγραφα καὶ συμβό-
λαια ἔγκυρα τὰ ὅποια ὁ κ. Δήμαρχος ὑπέγραψεν ὑπὸ
ψευδὲς ὀνομα.

Ἐὰν ἡκυροῦντο, θὰ ἐζημιώνετο ὁ δῆμος.

Ἐὰν δὲν ἡκυροῦντο, θὰ ἐδέχετο καὶ τὸ Συμβούλιον
σιωπηρῶς τὸν κ. Σουτσορ ὡς πρίγκιπα.

Καὶ τί μὲ τοῦτο ; Ἀφοῦ ἔχομεν τὸν Ἀθερινόπουλον
πρίγκιπα, διατί νὰ μὴν ἔχωμεν τὸν Δήμαρχόν μας ;

Συμβουλευόμεν μάλιστα τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον νὰ
δώσῃ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας προσφύγων πα-
ρωδιᾶν τοῦ Ἀρχοντοχωριάτου τοῦ Μολιέρου καὶ ν' ἀνα-
γορεύσῃ τὸν κ. Σουτσορ τὸ Μεγάλον Μαρδαρίνι τῆς Ἀ-
θήρας.

Καὶ ἄλλο λογοπαίγνιον, ἕνεκα τῶν κυνικῶν καυμάτων,
αὐτὸ ἀράπικο :

— Εὐρετε τί θὰ ποτίσῃ τοὺς ἄραβας ὁ Σέϋμουρ γιὰ
δροσιιστικό ; Τὸ ὄνομά του ὅπερ ἀραβιστί θὰ πῇ πικρὸ—
φαρμάκι (Σί-μουρ).

Ἐκεῖνοι οἵτινες θ' ἀναγνώσουν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐν
ταῖς δύο Ἐφημερίσιν, παλαιᾷ καὶ νέῃ, περιγραφὴν τῆς
εὐεργετικῆς τῆς κ. Στεφανίνης, θ' ἀρχίσουν νὰ φοβῶν-
ται διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς Πάτης καὶ τῆς Νίλσον, διότι
βεβαίως θὰ πιστεύσουν ὅτι διὰ νὰ τελεσθῇ τόσον κακὸν
διὰ τὴν πρίμην τῶν Ὀλυμπίων, θ' ἀποτελῇ τὸ ὀλιγώ-
τερον μίαν καὶ ἡμίσειαν Πάτη. Ἀλλ' ἄς σπεύσουν νὰ
ἀναγνώσουν καὶ τὸ Μὴ Χάνεσαι, ἵνα μάθουν ὅτι οἱ στέ-
φανοι καὶ οἱ κῆποι καὶ αἱ σημαῖαι καὶ οἱ ἀδάμαντες καὶ
τὰ κρύσταλλα καὶ ὁ χρυσὸς καὶ αἱ δεσποινίδες καὶ αἱ
συγκινήσεις καὶ ὁ τίτλος τῆς καλλιτέχνιδος οὐδὲν εἶχον
κοινὸν μετὰ τῆς φωνῆς καὶ τῆς τέχνης τῆς κυρίας Στε-
φανίνης, ἀλλ' ἀπενεμήθησαν ὅλα εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν
πλουσίας κυρίας ἥτις τὰ αὐτὰ καὶ μείζονα — ἀρκεῖ νὰ
ἐξώδευσεν—ἡδύνατο νὰ κάμῃ καὶ διὰ τὸ κουκουρῆκο τοῦ
τενορικοτέρου ἀλέκτορος τοῦ ὀρνιθοστασίου τῆς.

Τὴν Κυριακὴν εἰς μεγάλῃν ἀνησυχίαν ἦσαν οἱ μικροὶ
πωληταὶ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» πῶς νὰ φωνάζωσιν εἰς τὰς
ὁδοὺς τὸν Ἀραμπῆ τοῦ Σουρῆ. Ἄλλοι ἐφώναζον ἢ
κωμωδία τοῦ Ἀραμπῆ, ἄλλοι ἢ κωμωδία τοῦ Σουρῆ,
ἄλλοι ἢ κωμωδία τοῦ Ἀραμπῆ καὶ τοῦ Σουρῆ, ἡκούσα-
μεν δὲ καὶ τινα φωνάζοντα μὲ τὴν ὀξετάν του καὶ παι-
δικὴν φωνήν : Ἡ κωμωδία τοῦ Ἀραμπῆ πρὸς τὸν Σου-
ρῆν !

Τὴν Κυριακὴν εἶχομεν καὶ ἄλλας οστιμωτάτας φωνὰς ἐφημεριδοπωλῶν.

Αὐτοῖς ὡσὶν ἠκούσαμεν :

— Κατάλυσις τῆς Λεβαδείας εἰς τὴν Αἴγυπτον !

— Ἀπόβασις τοῦ Κουμουνοδούρου εἰς Ἀλεξάνδρειαν !

Τοῖς Κυρίοις δημαρχοαστυνομοῖς !

Εἰξεύρομεν ὅτι ἡ καλαισθησία σας δὲν εἶνε τοσαύτη ὥστε νὰ σᾶς κάμνη ἐντύπωσιν ἡ ἀλιότης τῶν ἀπ' αἰῶνων ὑπονομευομένων ὁδῶν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον χάριν τῆς ἀσφαλείας μας, φροντίσατε νὰ ἄρῃτε τὸν τελματώδη ἀποκλεισμόν, ὃν ὑφιστάμεθα οἱ παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον ἀπὸ τῆς τελευταίας βροχῆς ἐπιπλέοντες εἰς εἰδός τι **βαθρακονησίου**, ἐν ᾧ μονοσάνιδος γέφυρα ἀποτελεῖ ὅλην τὴν συγκοινωνίαν μας.

Ἀἰ. Κωνσταντινιώτης.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝ. Ἐκτακτος παράστασις τὴν ἑσπέραν ταύτην. Διδαχθήσεται ὁ **Θούλλος** ἡ **Μαῦρος** τῆς **Ερετίας** ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου καὶ τὸ **Γεροντοκόριτσο**, κωμῳδία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ἀρχεται τὴν 9ην μ. μ. ἀκριβῶς.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀλεξάνδρεια 30 Ἰουλίου 1882

Σύνταξιν «Μὴ Χάνεσαι»

Ἀθῆνας.

Φορτίον κατσχεθέντων ἀλεύρων Λάμπρου, ἀπέστειλα πάραυτα Ἀραμπῇ.

Μετὰ τοιαύτην ἀποστολὴν εἰδοποίησα Γλάδστονα ἀναστεῖλαι ἀποστολὴν στρατευμάτων, βεβαίως οὔσης κατσκορπῆς Ἀραμπῇ, ἐκ χρήσεως ἀλεύρων Λάμπρου. Εὐγνωμονῶ ἑλληνα ἐργοστασιάρχην ὑπὲρ οὗ ἐζητησάμην ἐκπονηνὴν παρασῆμου **περικνημίδος**.

Ναύαρχος
Σεῦμούρ.

Σύνταξιν «Μὴ Χάνεσαι»

Ἀθῆνας

Ἐπεῖγον

Ἀδουκίρ 31 Ἰουλίου 1882.

Στρατήγημα Σεῦμούρ ἐναυάγησεν εἰς βάρος Ἑλλήνων. Ἀποσταλέντα ἄλευρα Λάμπρου ἐχορήγησα ἑλλησιν ὑπηκόοις.

Ἀποτέλεσμα κοιλιακὸς τύφος.

Εἰδοποιήσατε περὶ τούτου ἀρχικὸν ἀποστολέα ζητῆσαι ἀποζημιώσιν. Δέχομαι γαλέταν ὁμοίαν **Δομοκοῦ** διὰ τροφοδοσίαν ἀγγλικῶν στρατευμάτων.

Ἀρχιστράτηγος
Ἀράμπη.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν.

Εἰς Πειραιώτης.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΛΑΣΠΩΜΕΝΟΥ.

Ἀπομνημόνευμα τῶν περασμένων βροχῶν.

Δὲν εἶναι δυνατόν· θὰ τὸν γνωρίζετε τὸν κύριον Παῦλον Ἀναποδοπαυλόπαπον.

Εἶνε νέος τοῦ συρμοῦ. Μετρίου ἀναστήματος. Οὔτε κοντός, οὔτε μακρύς. Εἶνε μακρόκοντος.

Φορεῖ στὸ κεφάλι καπέλο ὕψηλόν ἢ καλλίτερον ἡμίψηλον, γάντια στὰ χέρια, σουρτοῦκο μαῦρο στὴ ράχη, στενὸ κολὰν πανταλόνι, μαῦρο κ' αὐτὸ μὲ φιλέτο ἀπὸ μεταξωτὰ πλατιά κορδέλα, ἄσπρα παπούτσια πάνινα, γόβαις, κάλτσαις χρωματισταῖς, μπαστοῦνι λιγυστό, λαιμοδέτη κόκκινο ἀπὸ ἀτλάζι, ζιλε ἄσπρον πικεδένιον, δύο καδένες στὴ τσέπη χωρὶς ὥρολόγι (τὸ ἔχει στὸν μαστορά), ὄρθια φωνὸλ, μεταξωτὸ Καλαμάτας μαντύλι στὴ τσέπη καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἄ, ἔχει κ' ὀμπρέλα καλοκαιρινή, γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάνη ὁ ἥλιος.

Εἶχε κ' ἐρωμένη ὁ Παυλάκης μας.

Προχθὲς λοιπὸν ποῦ ἔβρεχε, τὸν ἔπιασε ἡ βροχὴ ἴσα ἴσα ἀποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐρωμένης του καὶ ἦτο καὶ αὐτὴ στὸ παράθυρο καὶ ἐδρέχετο χωρὶς νὰ φοβηθῇ.

Ὅ, τι φυσικόν· ὁ Παυλάκης μας ἐσήκωσε τὰ μάτια του νὰ δῇ τὴν φίλην του, εἶχε βγάλει μάλιστα καὶ τὸ μαντύλι του τὸ μεταξωτὸ νὰ ξεμυξαστῇ, κυρίως ὅμως γιὰ νὰ τῆς τὸ δείξῃ καὶ κυριωδέστερον ὡς σημεῖον συνθηματικόν χαιρετισμοῦ.

Ἐξέλασα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι φοροῦσε καὶ γυαλιὰ στὴ μύτη, καὶ ὅτι ἐκάπνιζε ποῦρο τῆς Ἀβάνας.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτε ραγδαία, τὸ ἐνθυμεῖσθε, ἀπτόητος δὲ ὑπ' αὐτὴν ὁ Παυλάκης καὶ ὑπὸ τὸ καταμουσκευμένο ἀλεξιβροχοῦλίον του ἐσήκωσε τὰ μάτια, ὡς εἵπομεν, νὰ ἰδῇ τὴν Μοσκούλα του.

Ἐκείνη πάλι ἡ τρελλὴ δὲν ἄφινε τὸν ἄνθρωπο νὰ πάῃ στὴ δουλειά του, ἀλλ' ἠθέλησε, μὲ τὴ βροχὴ ποῦ ἔκαμε, νὰ τοῦ ἀνοιξῇ κουβένταις.

Βροχὴ ραγδαία ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, χεῖμαρροι ὑδάτων ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, κρουνοὶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ἀπὸ τὰ σύννεφα, πῆγαινε τώρα σὺ ν' ἀκούσης μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμό τοῦ κόσμου τί θὰ σοῦ πῇ ἓνα μικρὸ γυναικεῖο στόμα μὲ τὴ φιλήν του τὴ φωνίτσα.

Καὶ τηλέφωνον ἂν εἶχες πάλι δὲν θ' ἄκουες.

Ὁ Παυλάκης γιὰ ν' ἀκούσῃ, ν' ἀρπάξῃ καμμιά λέξι, στηλώνει τ' αὐτίδα του, τὰ κᾶμει σὰν γαϊδουρινὰ, τεντύνει τὸ λαιμὸ του σὰν κόκκωρας, σηκώνεται στὴν ἄκρα τῶν μυτιῶν τῶν παπουτσῶν του καὶ, Θεὲ καὶ κύριε, τί βρόντος ἦτο ἐκεῖνος, τί κτύπος, κεραυνὸς ἦτο ἡ βόμβα Σέϊμουρ;

Ὁ Παυλάκης μας εἶχε ξεγλυστρήσει.

Θέαμα οἰκτρὸν παρέστη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Μοσκούλας του.

Ὁ Παυλάκης τῆς κατέκειτο μακρὺς πλατὺς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Τὸ ὕψηλόν του τὸ καπέλο τὸ εἶχε πάρει τὸ ρεῦμα καὶ ὡς καραβάκι τὸ κατρακυλοῦσε, ἡ ὀμπρέλα του ἀνᾶσκελη καὶ κουρελιασμένη ἐταξείδευε καὶ αὐτὴ πλησίστιος ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ καπέλο του. Τὰ γυαλιὰ του ἐσπασαν, στὸ πέσιμο ἐπάνω σχίζεται ἀπὸ χίλιας μεριαῖς τὸ κολλὰν πανταλόνι του καὶ βγαίνουν τὰ γόνατά του ἐξω.